

ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΗΤΑΝ ΑΠΑΙΣΙΟΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ιδρυτής σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόπ
Διόρθωση: Όλγα Παπακώστα
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Χρήστος Διαμαντίδης

© Copyright 2021 εκδόσεις Τόπος & Γιάννης Μόσχος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-499-362-8

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Κεντρική διάθεση
Τηλ.: 210 3221580

www.toposbooks.gr

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΣΧΟΣ

Και οι τέσσερις ήταν απαίσιοι



Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΠΟΣ



Περιεχόμενα

Κεφάλαιο Α: Ο πολιτικός.....	13
Κεφάλαιο Β: Ο έμπορος.....	77
Κεφάλαιο Γ: Ο αγρότης.....	133
Κεφάλαιο Δ: Ο αστυνομικός.....	203
Σημειώσεις.....	269

1971

«ΕΛΑ, ΡΕ ΤΣΙΧΛΑ, μπες και κλείσε να πούμε, έχουμε πλημμυρίσει εδώ πέρα, γαμώ τη βροχή μου!»

«Τέτοια βρόχα, αδερφάκι μου, ούτε τα τελευταία τριάντα χρόνια. Πλημμύρισε όλος ο Βόλος! Ρέματα οι δρόμοι. Έχει πέσει και το σκοτάδι... έξω, δεν βλέπεις ούτε πού πατάς, ούτε πού βρίσκεσαι», περιέγραψε ο λεπτοκαμωμένος τύπος που μόλις μπήκε, βγάζοντας και τινάζοντας το λαδί αδιάβροχό του. «Κοίτα να δεις, λούτσα έχω γίνει μέχρι τ' αρχίδια».

Κρέμασε το αδιάβροχο στο καρφί και μπήκε πιο μέσα στο κεντρικό γραφείο του τελωνείου Βόλου. Έτριψε τα χέρια του και πλησίασε την ξυλόσομπα στο κέντρο. Πήρε ένα ποτήρι, έβαλε κονιάκ, άρπαξε και μια χούφτα σταφίδες και κάθισε κοντά στη σόμπα. Έξω οι αστραπές συνεχίζονταν.

«Αμάν, αμάν! Χαμός! Θα κάνει κακό τόσο νερό», είπε ο άλλος.

«Τι σε νοιάζει; Πάντως εδώ δεν θα πατήσει ψυχή. Ποιος θα έρθει τέτοια ώρα;»

«Ηρθε ένα φορτηγό με κρέατα και το έδιωξε ο Νιόνιος. Δεν είχε καλά χαρτιά, λέει».

«Χα! Ρε, τον Νιόνιο, μάγκεψε κι ο Νιόνιος. Τι λέει, ρε Νιόνιο; Το παίζεις εξουσία;» κορόιδεψε ο Τσίχλας, μα σουλώντας τις σταφίδες του, τον τρίτο του δωματίου που καθόταν αμίλητος στη γωνιά και διάβαζε ένα βιβλιαράκι που μάλλον περιείχε τον νεότερο τελωνειακό νόμο.

Ο άλλος γύρισε και ρώτησε χαμηλόφωνα: «Άσε τον Νιόνιο τώρα και πες. Πήρες;».

«Πήρα, Λοχαγέ μου, πήρα».

«Πόσα;»

«Είκοσι».

Ο Λοχαγός έμεινε πίσω σκεπτικός. Ύστερα είπε: «Λίγα είναι».

«Δεν γινόταν παραπάνω. Δεν χρειάζεται όλα μονομιάς. Θα ξανακάνει εισαγωγή. Μην είσαι κορόιδο, Λοχαγέ! Τέτοιους τύπους τους μαδάμε λίγο λίγο», έκανε ο Τσίχλας με προσποιητή πονηριά. Ο Λοχαγός σκεφτόταν.

«Τι του είπες;»

«Τι να του πω; Ότι υπάρχουν έξοδα, έτσι γίνονται οι δουλειές. Τι είναι αυτός, πονηρός, να αράζει στο γραφειάκι του και να φέρνει λαθραίο εμπόρευμα κι εμείς να κώνουμε το κεφάλι στον ντορβά; Δεν έχουμε οικογένειες εμείς; Ή μήπως νομίζει ότι θα μπούμε μέσα από τα λαδώματα;»

«Καλά του είπες!»

«Ε, και του λέω, κοίτα, το νταραβέρι κοστίζει τριάντα χιλιαρικάκια, μου λέει με γδέρνεις, του λέω καλύτερα από το να με γδάρουν άλλοι, ε, και μου λέει τόσα έχω, ή πάρ' τα ή πάρε τα πράματα. Του λέω καλά, είκοσι για σένα και να το θυμάσαι αυτό, και τα πήρα και ήρθα».

«Ε, ρε, γέλιο που έχουν κάτι άνθρωποι», πήρε θάρρος ο Λοχαγός. «Νομίζουν ότι μπορούν να εξαπατήσουν τον συνεργάτη τους. Σου εκτελωνίζουμε τα εμπορεύματα, κύριε,

και από παράνομα σου τα νομιμοποιούμε. Εσύ θα βγάλεις κάποιες εκατοντάδες χιλιάδες, τα είκοσι λυπάσαι; Ε, είσαι άξιος της μοίρας σου! Κοίτα την επόμενη φορά να τον φάμε αυτόν».

«Τι να φάμε, όχι, καλύτερα να τον έχουμε να τον μαδάμε».

«Γιατί, σώθηκαν οι κότες; Να το φάμε, ρε, το λαμόγιο, που θα μας κοροϊδέψει! Κοίτα να στείλεις έναν επιθεωρητή να ελέγξει το επόμενο φορτίο του. Μιλημένο. Και μετά θα πλερώσει πενταπλάσια να γλιτώσει την Ασφάλεια. Έτσι γίνονται οι δουλειές».

«Χα!» γέλασε ο Τσίχλας. «Σαν τότε με τον Γεωργίου, τον Κύπριο, που νόμιζε ότι θα κάνει μπάζες μόλις γίνηκε η Επανάσταση και ήθελε μερτικό. Τον επισκέφτηκα μια φορά και του έστειλα πεσκέσι έναν φάκελο να, ότι τάχα μου ήταν κομμουνιστής, και του λέω μαζέψου, γιατί θα σε πετάξω στα βάτα. Κατάλαβε, κι από τότε ούτε κιχ δεν έχει βγάλει».

Ο Λοχαγός χαμογέλασε νοσταλγικά.

«Γιατί τότε, στις αρχές που έφεραν εδώ τον Γαρρή, εκείνον τον νέο που το έπαιζε βαρύ χαρτί της Επανάστασης, για ελεγκτή των τελωνειακών; Με καλεί μια μέρα στο γραφείο του για έλεγχο και του λέω, χαλάρωσε, ρε μάγκα μου, κι εμείς με την Εθνοσωτήριο είμαστε. Και μου λέει, θα σε πατήσω κάτω, ποιος υπέγραψε εκεί κι εκεί και τι παρανομίες κάνετε και τα λοιπά. Και τότε τυγχάνει και περνάει έξω από την πόρτα ο διευθυντής του τελωνείου, γαμπρός του Παττακού, τον ήξερα εγώ, γιατί του είχα φέρει λάδι και κρασί από το χωριό και με γνώριζε καλά και με αγαπούσε. Του κάνω νόημα και μπαίνει μέσα. Κόκαλο ο Γαρρής. Έλα, μου λέει ο διευθυντής. Κύριε διευθυντά, του λέω, αυτός εδώ λέει ότι τα παίρνετε. Τα τσεπώνετε, λαδώνεστε, πώς το λένε. Ο άλλος τρελάθηκε. Κόντεψε να

βάλει τα κλάματα. Εγώ δεν είπα τίποτα, κύριε διευθυντά μου, λέει. Ρε, του κάνω. Εσύ δεν λες ότι κάνω παρανομίες; Ξέρεις ποιος τα έχει υπογράψει αυτά; Ο διευθυντής από δω. Ξέρεις ποιος τα εγκρίνει; Τίνος είναι η υπογραφή αυτή εδώ πέρα; Κιτρίνισε, ζήτησε οχτακόσιες φορές συγγνώμη και από τότε κάθε φορά που με βλέπει στον διάδρομο κάνει στην άκρη να περάσω».

Ο άλλος ξέσπασε σε γέλια. Και πώς να μη γελάσει! Όλα του πήγαιναν καλά. Τι άλλο να ζητήσει κανείς; Τα τελευταία τέσσερα χρόνια είχαν πνιγεί στο χρήμα. Ναι, αυτή η Κυβέρνηση, της Επανάστασης, ήταν μάννα εξ ουρανού. Είχαν έρθει εκείνοι στα πράγματα και, γνωρίζοντας το παιχνίδι καλά, τους είχαν όλους ικανοποιημένους. Και να τα χιλιάρκα να ρέουν. Σηκώθηκε και κοίταξε έξω από το τζάμι του γραφείου. Απέραντο σκοτάδι και η καταιγίδα να τους δείχνει επιδεικτικά. Μα εκείνοι προστατευμένοι. Έτριψε τα χέρια του, όχι τόσο να τα ζεστάνει, μα πιο πολύ από χαρά και ανυπομονησία για αυτά που θα έρθουν. Τριάντα χιλιάδες δραχμές τον περίμεναν. Δέκα το μερτικό από το εικοσάρικο που κανόνισε με τον Λοχαγό και άλλα είκοσι που πήρε παραπάνω και δεν το είπε στον Λοχαγό.

Λοχαγέ μου, δεν είναι προσωπικό, έτσι γίνονται οι δουλειές.

Γύρισε προς τη σόμπα και τον είδε να έχει απλώσει τις παλάμες του να τις ζεστάνει. Στο βάθος, ο Νιόνιος συνέχιζε να μελετάει, ποιος ξέρει τι.

Ο Λοχαγός κοίταξε προς το παράθυρο. Η βροχή ολοένα και δυνάμωνε. Έδερνε τη σκεπή των γραφείων στο τελωνείο Βόλου λες κι έφταιγε το κτίριο για το ποιόν των ανθρώπων που φιλοξενούσε. Κι εκείνοι, εκεί μέσα, δεν ήξεραν ούτε πότε θα σταματήσει, ούτε πώς θα έφευγαν από εκεί. Οι θόρυβοι απ' έξω ακούγονταν όλο και περισ-

σότεροι. Φυσομανούσε ο αέρας, το σκοτάδι απλωνόταν παντοδύναμο. Ένα τέλειο σκηνικό τρόμου. Μα ο τρόμος δεν είχε έρθει ακόμα. Ήρθε αμέσως μόλις άνοιξε η πόρτα και ξεπρόβαλε η μουσκεμένη ως το μεδούλι φιγούρα του νομάρχη Μαγνησίας, Σταύρου Σούλα. Από τη φαλάκρα του ξεκινούσαν ποτάμια νερό που κατέληγαν στις άκρες του μουστακιού του, σαν βρύσες χωρίς σταματημό. Οι τρεις άντρες πετάχτηκαν πάνω. Ήξεραν πολύ καλά τι σημαίνει Σούλας, πόσο μάλλον βρεγμένος Σούλας.

«Πού είναι το φορτηγό;» γκάριξε προς τους τελωνειακούς. Εκείνοι κοιτάχτηκαν με τρόπο αλλά και απορία.

«Ποιο, ποιο φορτηγό;» κατάφερε να ψελλίσει ο Λοχαγός.

«Το φορτηγό με τα κρέατα, ρε παλιόπουστα! Ποιος πούστης έδωσε το φορτηγό;»

«Ποιο...»

«Ήρθε ένα φορτηγό και κάποιος που δεν ξέρει ακόμα ότι είναι πεθαμένος το έδωσε. Ποιος είναι αυτός;» ούρλιαζε τώρα ο νομάρχης.

«Ο... ο Νιόνιος... ο Νιόνιος εκεί πέρα», έδειξε τον κατακίτρινο υπάλληλο ο Τσίχλας και ο Λοχαγός αβάνταρε: «Α... αυτός, αυτός εκεί, κύριε νομάρχα μου! Αυτός...»

Ο Σταύρος Σούλας όρμησε πάνω στον δύσμοιρο Νιόνιο, του οποίου είχε πέσει το βιβλίο και προσπαθούσε τώρα να φυλάξει το κεφάλι του από τις μανιώδεις γροθιές του νομάρχη Μαγνησίας, ενώ ταυτόχρονα πάλευε να απαντήσει στη, ρυθμική με κάθε χτύπημα, ερώτηση: Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;

Μα, φυσικά και ήξερε, ποιος δεν ήξερε; Ήταν ο απόλυτος άρχοντας της Μαγνησίας, ο βαλτός νομάρχης της Εθνικής Κυβερνήσεως, όπως την έλεγαν οι υποστηρικτές της. Ο φόβος και ο τρόμος στην πολιτική ζωή του τόπου.

Ο άνθρωπος που νομιμοποίησε τις παρανομίες, που δημιούργησε άλλες τόσες, που κυνήγησε τόσους και τόσους συνανθρώπους του. Τον έβλεπες εκεί με την κοιλιά του και το μουστάκι του που θαρρείς πως ήταν τσιγκέλι, απ' όπου κρέμονταν ψυχές και ψυχές τις οποίες ο Σούλας είχε δικάσει και καταδικάσει. Έλεγαν διάφορα εκεί στον Βόλο. Για το πού πήγε όταν χάθηκε από την πιάτσα, τέσσερα πέντε χρόνια τώρα, για το ότι από τότε που επέστρεψε έγινε άλλος άνθρωπος, για το τι έκανε για να φτάσουν οι συνταγματάρχες να τον κάνουν νομάρχη κι άλλα τέτοια. Όλα αυτά σκεφτόταν τώρα ο Νιόνιος κάτω από τις γροθιές του Σούλα, κλαίγοντας και παρακαλώντας για τη ζωή του.

Ο Σταύρος Σούλας έβγαλε το πιστόλι του και το κόλλησε στη μούρη του τρομοκρατημένου Νιόνιου.

«Γιατί, ρε, το έδιωξες; Λέγε, ρε. Θέλεις να πεθάνεις;»

«Ε, ε, δε... δεν είχε καλά χαρτιά, κύριε νομάρχα, δεν... το τιμολόγιο...»

Ο Σούλας είχε θολώσει. Πίεσε το πιστόλι στο μάγουλο του Νιόνιου που έβλεπε το δάχτυλο του Σούλα να πιέζει τη σκανδάλη. Όλο το πίεζε και το πίεζε και είχε πάρει ήδη δυο φορές τα μπόσικα, και ο δύσμοιρος Νιόνιος ήξερε ότι είχε έρθει το τέλος και προσπαθούσε να δει τη ζωή να περνά μπροστά απ' τα μάτια του, αλλά δεν τα κατάφερνε, μιας και το μόνο που έβλεπε ήταν το χοντροδάχτυλο του Σούλα να πιέζει και να πιέζει τη σκανδάλη, μέχρι που τον έσωσε η πόρτα που άνοιξε.

«Κύριε νομάρχα, το φορτηγό!»

Ο Σούλας γύρισε προς την πόρτα.

«Τι; Λέγε!»

«Δεν έφυγε, είναι εδώ, πίσω από το κτίριο του σταθμού λεωφορείων. Ο οδηγός σταμάτησε γιατί φοβόταν τη βροχή»,

του είπε κάποιος συνοδός του την ώρα που ο νομάρχης Σταύρος Σούλας ξεχυνόταν προς την έξοδο σαν λιοντάρι στην αρένα.



Ο νομάρχης Μαγνησίας, Σταύρος Σούλας, μπήκε στο ψυγείο με τα κρέατα. Αφού έμεινε εκεί πέντε λεπτά, βγήκε, μπήκε στο αυτοκίνητο και κατευθύνθηκε προς το τηλέφωνο του τελωνείου. Μπούκαρε στο άδειο γραφείο του διευθυντή, έκλεισε την πόρτα και σχημάτισε το νούμερο που ήθελε να καλέσει. Μια γνώριμη φωνή απάντησε από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Βρήκες το φορτηγό;»

«Το βρήκα. Πες στον Σιδερώστρα να έρθει να τα πάρει... αλλά...»

«Τι; Όλα καλά;»

«Ναι... δεν ξέρω! Να, τα κρέατα... παραείναι μαύρα!»